

2. Mati.

Oj, srčeece moje! Pridi tù sem k meni in poglej óno borno kočico tam doli v našej vási! Ali jo vidiš, kako je majhena? . . .

Na njo je vže padel beli sneg in komaj jo vidiš izpod njega. Le gost dim se valí iz nje tjà gori k modremu nebu . . .

A stopi zdaj, srčeece moje, tjà noter v to borno kočico. Kaj vidiš tam? Pri oknu sedi bledolična deklica, deklica tako lepa, kakor je lep sam angeljček božji!

In iz modrih očesec jej tekó bíserne solzíce po bledem obrazku . . . Joka se deklica in upira modra očesca tjà k belej cerkveci, ki stoji zunaj vasíce.

Na cerkveci ni videti zlatega križa, na njej se blestí sneg, a okolo cerkvice se vrsté s snegom pokrite gomile.

Na jednej teh gomil stoji lesen križ, okolo križa se ovija zeleni bršljan, a po gomili trn, koder je po leti še cvetelo rumeno cvetje.

In pod to mrzlo, belo odejo, globoko spodaj v črnej zemlji počiva sladko materino srce.

Oj kako je bilo dobro in ljubeznivo to materino srce! Bila je to dobra in ljubezniva mati, dobra kakor zlato solnčeece, ki ogreva s svojimi blagodejnimi žarki uboge sirote. Dobra in ljubezniva, kakor dober in jasen dan! . . .

A zdaj sta dobrotni roki mrzli in skleneni; njene čarobne in blage oči ne vidijo več!

Kaj nè, otročiček moj ljubi, da te je zabolelo srčeece tvoje, ko si stopil v óno borno kočico tam doli v našej vási in ugledal pri oknu óno ljubeznivo dekletce? . . .

A ti nisi vedel, čimu joka ta ljubezniva deklica! Nù, ali veš zdaj, angeljček moj ljubi, ali poznaš zdaj njeno bolečino? — —

Deklica upira modra očesca tjà, kder je bela cerkvica, cerkvica s pozlačenim križem, kder pod belim, ledenim snegom počiva vsa njena sreča — oj zlata mama njena!

In ti, otročiček moj, srčeece moje malo, ljubi in spoštuj svojo dobro mamo, dokler jo imaš, ljubi jo z ognjem vse svoje ljubezni!

Oj kakó bi pač bilo, da ti jo krije črna, hladna zemlja?!

M u h a.

(Basen.)

Dva lepa in hitra konja sta vlekla velik voz po mestnih ulicah. Bilo je to po leti, in konja sta naredila velik prah in voz je ropotal, da ni človek človeka slišal.

Muha sedeča na vozu nasmijala se je in rekla: „Kolik prah sem naredila! In kaj naj rečem o tolikem ropotu?! — Res nisem vedela, koliko moč da imam!“

M. Kobal.

